

Rudolph og Lina

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Juliane Persdatter i Sørum

Trykt i småtrykket «2 kjække Viser»

Tekst: Hans Allum??

Solen daled blodig rød
ned bag bøgelunden.
Ingen fuglestemme lød,
taus var aftenstunden.
(trarelalala la la - - la)
Nordenvinden blæste hul
gjennem træets grene;
Himmelhvælvets gyldne hjul
stod på himlen ene.

Rudolph med sin pige
gik langsomt gjennem lunden.
Taarefyldt var hendes blik,
nær var aftenstunden:
Rudolph, om du drager hen,
for vort land at stride,
tapper vær, men kom igjen
trofast til din pige.

Af det skønne blonde haar
hun en lok ham giver.
Afskjeds tunge time slaar,
Rudolph sig løsriver;
O farvel du elskte mø!
Jeg din lok skal bære,
med den seire eller dø
skal min løsen være.

Krigens rædsler snart udbrød,
lig et lyn af torden blod
som purpurstrømme flød
rygende af jorden.
Helte stred og helte faldt.
Sværdet mødte sværdet;
men i faren, hvor det gjaldt,
stred han uforferdet.

Striden endtes, fjenden veg.
Ak! Der blev han saaret;
Af sin ven han mat og bleg
blev fra slaget baaret.
Ven! Jeg føler dødens bud,
saa han mat udbryder.
Rolig dør jeg, thi hos Gud
seirens løn jeg nyder.

Denne haarlok tag min ven,
Lina den mig skjænkte.
Hende maa du bringe den;
Sig, mit blod den stænkte;
Lina tro i liv og død
jeg dig vilde være,
Lina! Nu er det forbi.
han er ikke mer.

Hen til Lina vennen for,
hende lokken bragte.
Lina var det sidste ord,
som din Rudolph sagde.
Tro i liv og tro i død
han dig vilde være.
Jeg ham følger hun udbrød,
og var ikke mer.